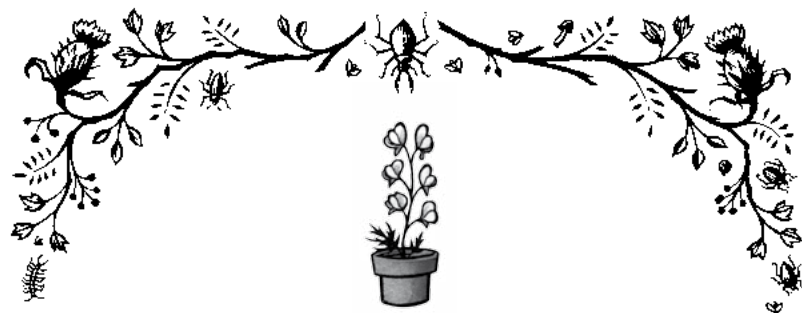

PRVNÍ KAPITOLA

ZÁHADNÉ BESTIE

Jen o kousek dál od těch divných dveří plných zámků se ve spaní převaloval Charlie Laird. Když večer zavíral oči, těšil se, že navštíví říši snů. Jenže skončil jinde.

Netušil, kam se to dostal. Nic neviděl. Takovou tmou ještě nezažil.

„Nepanikař,“ domlouval sám sobě. „Pamatuj, v tomhle jsi profík.“

Natáhl ruku a pročísl prsty temno, ale v dlani necítil nic než vítr. Udělal krok. Vlhce to mlasklo, jak odlepil bosou nohu od bahnité země. Bylo mu jasné, že se ocitl někde venku. Popošel ještě o pár kroků, zastavil

se a začichal. Teplý vánek, který ho obaloval, s sebou nesl smrad hnoje. Doufal, že nevychází z toho, co má rozmačkané mezi prsty. Strach zatím zvládal, ale naštvaný byl pořádně.

Chtěl se dostat dál, vykročil, ale ztuhl s nohou ve vzduchu. Zdálo se mu, že něco zaslechl. Nic hlasitého – jen tiché zachrčení, jako by si poblíž někdo odkašlal.

Charlie se naslepo točil ve tmě a napjatě pátral, odkud zvuk vyšel. „Haló?“ zavolal. „Je tam někdo?“

Zastavil se, zadržel dech, čekal na odpověď – a zároveň se jí bál. V dálce zaduněl hrom a zvedl se vítr. Nejenom že je venku, navíc se k němu blíží bouřka.

Vteřiny ubíhaly a nikdo neodpovídal. Ale něco se *pohnulo*. Charlie uslyšel mlasknutí bahna a tiché cáknutí – krok. Stál jako solný sloup, zachytil druhý krok a za chvíli třetí a čtvrtý. Ten tvor ve tmě postupoval pomalu, ale zřejmě šel najisto. Mířil přímo k němu.

„Je to jenom noční můra,“ zašeptal Charlie sám sobě. Věděl, jak noční můry fungují, a taky věděl, jak je porazit. Tenhle sen ale byl jakýsi jiný.

Tvor se už dostal tak blízko, že ho Charlie cítil. Smrděl jako záchodová mísa nacpaná zpocenými svetry.

Blížil se a jemu škubalo v nohou, zoufale se mu chtělo vzít do zaječích, jenže utéct před noční můrou, to je to nejhorší, co můžete udělat. Je úplně jedno, jak rychle utíkáte, nakonec vás vždycky dožene. Takže ať se Charlie děsil, jak se děsil, neměl na vybranou. Musel se té hrůze postavit.

„Co jsi zač a co po mně chceš?“ houkl a doufal, že to znělo statečněji, než se cítil.

Slyšel, jak tomu stvoření rytmicky cvakají zuby. Zauvažoval, co asi žvýká, a před očima se mu promítl milion děsivých představ. Pak uslyšel ještě něco, a to potlačilo všechno ostatní.

Byla to píseň, linula se odněkud z dálky. Sladký ženský hlas broukal ukolébavku – jakou Charlie dobře znal. Zpívala mu ji před lety máma, když byl malý a ona ještě žila.

„Mami?“ zavolal s nadějí. „Mami, jsi to ty? Jsi tam někde?“

Žena dál klidně notovala, jako by ho neslyšela.

„Je tma! Nevidím tě!“ zkusil to znova. „Najdeš mě? Pomůžeš mi?“

Místo odpovědi se na něj spustil déšť. Bouře utopila píseň a rozdrtila Charlieho naděje. Navíc ještě ucítil,

jak se o něj otřelo cosi velikého. Vyjekl, zakymácel se a rozplácl se po zadku do bahna.

Natáhl ruce, aby se bránil, chystal se zaječet. Kdo ví, co mu teď ta stvůra provede, když ho dostala na zem. A pak osvítil oblohu blesk. Stvoření, které se k Charliemu přiblížilo, nebylo zdaleka samo. Jak se tak pachtil v bahně, postávaly nad ním desítky stejných tvorů a všichni přežvykovali. Každý měl tak metr dvacet na

výšku a na šířku taky tak, kožich černý jako uhel a jantarové oči, zářící ve světle blesku.

Došlo mu, že jsou to ovce. *Černé ovce*, o jakých se zpívá v ukolébavce.

Charlie se v posteli prudce posadil. Hrud' se mu těžce zvedala a zase klesala, srdce se splášlo, deku i pyžamo měl propocené. Takovou noční můru ještě nezažil.

A zatímco se rozdýchával a srdce zpomalovalo, uvědomil si, proč mu to připadalo tak divné. Ta noční můra nebyla *jeho*. Věděl jistě, že se ocitl v nejhorším snu *někoho jiného*. A ten spáč, ať to byl kdokoli, se *pořádne* bál.

DRUHÁ KAPITOLA

NOVÁ HOLKA

Charlie cítil, jak mu těžknou víčka. Probudil se ve čtyři v noci a už nezabral. Do té doby mu byly ovce celkem ukradené, ale teď jako by ho posedly. Uplynulo osm hodin, blížilo se poledne a on se nacházel uprostřed nejdůležitější pozorovací mise svého dvanáctiletého života. A *stejně* nemohl dostat ty smradlavé potvory z hlavy.

Nakoukl mezerou mezi knihami v regále. Holka, kterou sledoval, tam pořád byla. Okupovala jeden z knihovnických počítačů už tři čtvrtě hodiny, ale nikdo si netroufl protestovat. Když k němu zasedla, Charli-

emu se rozbušilo srdce. Nechtělo se mu ani pomyslet, co může superbídnice India Kessogová hledat. Kde výhodně sehnat výbušniny? Jak vyšlechtit lidožravé krysy? Jak vyrobit jed, který se dá zamíchat do kečupu ve školní jídelně? Ukázalo se ale, že nehledá nic. Dvacet minut jí trvalo, než se naučila zacházet s myší, a pak koukala na kreslené filmy. Dokonce ani nebyly děsivé. Pohihňávala se u toho, co baví leda tak mimina.

Pak zazvonilo a dívka se zvedla a uhladila si staromódní úbor. Charlieho napadlo, že vypadá skoro jako uniforma. Pod námořnický modrou šatovou zástěrou měla sněhobílou košili a u límce jí vykukovala červená vázanka.

Zasunula židli zpátky ke stolu. Nikdo se ani nepohnul. Rozhostilo se takové ticho, jaké normálně nevládne ani v knihovně. Asi tak dva tucty dětí, které tu byly, ani nehlesly, všichni jen upírali oči na tu holku. Nezírali na ni proto, že by jim připadala divná. Zírali na ni v hrůze. Každý už Indii Kessogovou viděl. Jenže ne v základní škole v Cypřišovém Potoce.

Ona si toho buď nevšimla, nebo jí to bylo jedno. Jakmile zazvonilo, sebrala si věci a bezstarostně odkvači-

la ke dveřím. Nikdo jiný se moudře ani nehnul, jen Charlie se za ní opatrně vydal.

India procházela hlavní školní chodbou, dívala se na všechny strany, všechno si pečlivě prohlížela. Zastavila se a zasmála se automatu s láhvemi vody po dolaru za kus. Popošla pár kroků, vytrhla jednomu žákovi z třesoucí se ruky fialový kódový zámek a prohlížela si ho jako vzácný klenot. *Sbírá informace*, usoudil Charlie. Kéž by tak věděl, co s nimi zamýšlí.

Dav se před Indií rozděloval, jak procházela školou. Vyjevení žáci se tiskli zády ke zdem, couvali do nejbližších tříd a jeden sedmák se Charliemu přímo před očima nacpal do otevřené skříňky. Žádný div, že se spolužáci chovali tak vyděšeně. Zjevila se jim jejich nejhorší noční můra a jako by nic se loudala chodbami školy.

Přikrčil se za uklízacím vozíkem, protože se India zastavila a užasle pozorovala digitální hodiny na zdi. Právě ukázaly poledne. Charliemu se nechtělo věřit, že uplynuly jenom čtyři hodiny od chvíle, kdy zahájil osmou třídu. Už teď to vypadalo, že se jeho první školní den stane nejdelším v životě.

Škoda, pomyslel si zoufale. Až na to, že se nevyspal, to dnes všechno začalo skvěle. Nevlastní máma Char-

lotte udělala na snídani normální palačinky. Zlatohnědé, výborné, a hlavně bez kousku kapusty. Mladší brácha Jack pak zjistil, že vyrostl ze svého oblíbeného kostýmu Kapitána Ameriky, a výjimečně se vypravil do školy oblečený za normálního člověka. A po cestě autem do školy je táta, Andrew Laird, bavit vyprávěním o vlastním prvním dni v osmé třídě, když se sehnul u pítka a kalhoty mu ruply na zadku přímo před nejhezčí holkou z celé školy.

Ještě když se Charlie ráno usazoval ve třídě, měl výbornou náladu. A pak se to všechno strašlivě pokazilo. Zepředu uslyšel sladký hlásek s anglickým přízvukem. Jeho majitelka oznámila třídě, že je ve škole nová a jmenuje se India Kessogová. Ale bylo fuk, jak si to stvoření říká. Charlie ji znal jako INK.

India Nell Kessogová (INK) a její sestra Isabel Cordelia Kessogová (ICK) vypadaly jako normální dvanáctiletá dvojčata. Ale díky jejich černobílé fotce z roku 1939 Charlie věděl, že za skoro osmdesát let nezestárlly ani o den. V jednu chvíli prostě stárnout přestaly. Nevěděl, jak se jim to povedlo, ale tušil, že to má něco společného se zničeným majákem, ve kterém žily sko-

ro sto let. Stál na ponuré, větrem ošlehané pláži v Maine a nesl v sobě mocné tajemství – stejně jako Charlieho fialový zámek skrýval bránu do země nočních můr.

Charlie byl odjakživa přesvědčený, že on, mladší bráška Jack a nevlastní máma Charlotte jsou jediní lidé, kteří dokážou přecházet mezi bdělým světem a podsvětem. Pak zjistil, že ICK a INK takhle putují už celé desítky let. Možná že dvojčata byla normální, když s tím začala, a změnila je doba strávená v podsvětě. Po tom, co přestaly stárnout, začaly ICK a INK kout pikle proti lidem. A letos v létě ušily překvapivě ďábelský plán. Spojily síly se skřety z podsvěta a vymyslely Spánkový elixír, lektvar, který lidem bránil snít a měnil je v mátohy.

Nikdo nezjistil, proč ho ICK a INK začaly prodávat zrovna v nedalekém městečku Orvillské Vodopády. A sotva tím odporným lektvarem nadělaly z jeho obyvatel uslintané a šourající se živé mrtvoly, soustředily se na Cypřišový Potok. Pronikaly do nočních můr Charlieho spolužáků a sousedů, a jakmile se obyvatelé městečka začali bát usnout, otevřela si dvojčata obchod přímo na Hlavní ulici a nabízela elixír jako léčbu na špatné sny.